

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDAȚIA :
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ
ABONAMENTUL :
Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

CUVÂNTAREA I. P. S. PATRIARH MIRON

ȚINUTĂ LA 26 SEPTEMBRIE 1937 LA ADRESA I. P. SF. ARHIEPISCOP AL VARȘOVIEI ȘI
MITROPOLIT AL BISERICII ORTODOXE DIN POLONIA — DIONISIE.

I. P. S. S. mitropolitul Dionisie cu I. P. S. Patriarh Miron și clerul în fața bisericii patriarhiei.

Biserica ortodoxă — ca orice instituție universală — are lipsă ca reprezentanții ei să se întrunească din când în când în sinoade la cari să participe ierarhii ei de pretutindeni. Dar — și până când

împrejurările politice vor admite asemenea sinoade ecumenice — devine cu atât mai necesară cel puțin convenirea răsleață barem a unora din ierarhii ei și mai ales a celor vecini, spre a se consfătuți asupra

I. P. S. Mitropolit Dionisie al Poloniei, înconjurat de clericii români în gara de nord.

chestiunilor fie de interes general, sau asupra chestiunilor ce privesc numai respectivele biserici surori și învecinate.

Tocmai de aceea ne-am bucurat foarte mult, când patriarhul Varnava al bisericii surori sârbești ne-a anunțat dorința de-a ne face o vizită în cursul verii trecute, pe care cu frățească dragoste i-am primit-o, așteptându-l cu nerăbdare. Dar nepătrunsul plan al providenței divine a binevoit, ca — în loc de București — să plece pe calea vecinicii.

Cu atât mai multă bucurie simțesc în sufletul meu personal, simte întreg Sfântul Sinod, clerul și turma bisericii ortodoxe din regatul României astăzi, când putem saluta — ca oaspe al meu și al patriarhiei române — pe un alt frate iubit al nostru: Înalt Prea Sfințitul Dionisie, mitropolitul bisericii ortodoxe din Polonia, de care ne leagă amintiri mai vechi și plăcute.

În deosebi ne reamintim, cum în desfășturile noastre cu ministrul plenipotențiar de pe atunci al republicii polone ne-am exprimat opinia, ca biserica ortodoxă din Polonia — spre a avea siguranța unei normale dezvoltări și liniștea unei bune îngrijiri a credincioșilor ei — să fie organizată ca biserică autocefală, cu legea sa fundamentală, cu sinodul ei și cu așezămintele ei, indicându-i principiile, cari — după îndelungata noastră experiență din

biserica română, — le știam favorabile pentru organizarea din nou a unei biserici ortodoxe. Aceasta în liniamente generale a și urmat. Iar în curând va urma legea de organizare a bisericii în amănunte. Și noi credem, că aceasta este atât în interesul bisericii, cât și a statului, în hotarele căruia trăește și activează. Delegația noastră — în frunte cu Mitropolitul Nectarie al Bucovinei — acum răposat — a luat parte — alături cu delegația patriarhiei ecumenice din Constantinopol — la bucuria serbărilor dela inaugurarea acestei autocefalii, la Varșovia. Iară I. P. Sf. Mitropolit Dionisie ni-a făcut cinstea — a participa în 1925 la investirea Noastră ca primul patriarh al României — alături de marii ierarhi ai bisericilor autocefale mai însemnate. De atunci cultivăm ambele biserici — română și polonă — frățești raporturi de cea mai bună vecinătate. Delegații lor se cercetează reciproc la diferite congrese de caracter bisericesc. Eu am crescut în internatul nostru teologic din București câțiva teologi poloni, cari și-au luat licența la facultatea teologică din București; iar câțiva teologi români — cu ajutorul guvernului polon și a bisericii sale ortodoxe — după studiile de ani de zile la Universitatea din Varșovia — s'au întors cu diploma de „magister theologiae“.

Și tocmai acum — cu plăcere Vă pot comunica — că Înaltul guvern polon a creat 2 burse anuale, special pentru 2 teologi români la Varșovia.

Eu doresc și voi conlucra, ca aceste raporturi să devie tot mai intime, aceste colaborări să devie tot mai strânse. Și fac aceasta din convingerea, că prin aceasta eu și biserica română vom contribui nu numai la progresul ambelor noastre biserici ortodoxe — ci mai ales și la întărirea legăturilor de amicitie și de alianță încheiate de Factorii competenți între România

și Polonia; căci este știut, că mai ales și legăturile sufletești sunt elemente de mult preț în cimentarea firească a legăturilor dintre state și popoarele lor.

Prezența în mijlocul nostru a I. P. Sf. Mitropolit Dionisie este dovada vizibilă, că și I. P. Sf. Sa este animat și călăuzit de aceleași frățești gânduri.

Deaceea, Părinte Dionisie, vizita și petrecerea Înalt Prea Sfinției Tale în pravoslavnică noastră țară România, ne este și ne va fi totdeauna plăcută, ca a unui frate iubit.

Vă invit deci pe toți, să închinăm un pahar în sănătatea I. P. Sf. Mitropolit Dionisie al Poloniei și a însoțitorilor Săi.

Iară de încheiere să-mi fie îngăduit a adresa — prin distinșii reprezentanți ai Poloniei dela masa mea de azi — recunoștința Noastră și a Bisericii române față de înaltul guvern al Poloniei și în deosebi față de venerabilul și atât de sim-

paticul președinte al Republicei Polone, Excelența Sa Ign. MosciŃki, cari au luat sub ocrotirea statului polon biserica sa ortodoxă, dându-i posibilitățile legale de viață, de liberă dezvoltare și de ajutorare, ceea ce — în cunoscutele împrejurări de azi din alte părți — trebuie s'o prețuim cu atât mai mult. Acest fapt în mod firesc este cu un motiv mai mult, ca și biserica — cu dragă voie — să continue a crește statului polon din credincioșii ei fii loiali, plini și de virtuți cetățenești patriotice, contribuind astfel la consolidarea nobilei Polonii, reînviată de curând din noianul nedreptăților istorice.

Ridic paharul în sănătatea Excelenței Sale președintelui statului polon Ign. MosciŃki. Trăiască Polonia și reprezentanții ei dela masa mea, în frunte cu foarte simpaticul Conte Poninski, conducătorullegațiunii polone dela București!

OMILIILE SF. IOAN GURĂ DE AUR

LA EVANGHELIA DUPĂ IOAN

AMVONUL ORTODOX

Omilia 28.

„Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască prin El, lumea. Ioan 3. 17.

Sunt oameni, cari împing desmățul până într'atât, că se bizuesc pe marea bunătate a lui Dumnezeu, ca să rămâie în destrăbălările lor, mărindu-și păcatele și cari vorbesc astfel: Nu, nu există iad, nu există pedepse vecinice. Dumnezeu ne va ierta toate greșalele. Dar, cel înțelept tace în fața acestor sminteli, știind cuvintele următoare: „Să nu zici: mila lui este mare; va curăți mulțimea păcatelor mele, că mila și mânia dela el sunt și peste cei păcătoși va odihni mânia lui... Precum este multă mila lui, așa este multă și certarea lui; țe om, după faptele lui îl judecă“. (Eccl. 5.6-7; 16.14). Dar atunci, bunătatea Sa ce devine, dacă noi trebuie să fim judecați — după cum merităm — prin cele ce am făcut? Orice ar fi, este hotărît că vom fi judecați după meritele noastre. Ascultați în această privință mărturia Psalmistului și a lui Pavel. „Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui“. (Ps. 61.11) a zis Regele-Profet, iar Apostolul a zis: „Va răsplăti fiecăruia după faptele lui“ (Romani 2. 6). Că Dumnezeu totuși este peste măsură de milostiv, iată deosemeni dovada: Impărțind existența noastră în două părți, făcând din viața prezentă, timpul încercărilor, iar din cea viitoare, timpul încununării, ne-a arătat o mare milă. Cum? Pentrucă, în afară de greșalele fără număr ce am săvârșit, în afară de crimele cu cari ne-am pătat sufletul, din copilărie până la bătrânețe, în loc să ne pedepsească, Domnul a iertat totul, grație botezului, care ne-a dat o viață nouă și ne-a dat dreptatea și sfințenia. Dar mă veți întreba: ce gândești de cel care, fiind primit încă din fragedă copilărie la Sf. Taine, a căzut în urmă într'o mulțime nenumărată de fără de legi? I se va da o pedeapsă grozavă. Deși poate fi vorba de aceleași păcate, nu vom fi pedepsiți la fel; cu mult mai înspăimântător vom fi pedepsiți, dacă săvârșim păcatele după ce am fost inițiați.

Pavel nu ne îngăduie să ne îndoim de acest lucru și despre care vorbește astfel: „Cine a le-

pădat legea lui Moisi, este ucis fără milă, pe cuvântul a doi, sau trei martori; Gândiți-vă: cu cât mai aspră va fi pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și sângele legământului cu care s'a sfințit, l-a necinstit și duhul harului l-a făcut de ocară. (Ebrei 10.28-29). Prin urmare, pedeapsa ce-și va atrage asupra-și, va fi cu mult mai mare.

Cu toate acestea, limanul pocăinței nu este închis acestui călcător de lege; urmează ca el să se folosească de unele mijloace de îndreptare puse de Domnul la dispoziția sa. Dar cântăriți vă rog, această milostivire nemăsurată a Creatorului, care ne justifică prin grație, care acordă păcătosului timpul de pocăință, în loc să-l lovească îndată. Pentru această, Hristos spunea lui Nicodim: Dumnezeu n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să mântuiască lumea. (Ioan 3, 17) Sunt două venituri ale Mântuitorului: una — prima — s'a îndeplinit; cealaltă — a doua — va avea loc mai târziu. Fiecare din aceste două venituri, au un scop deosebit: scopul primei a fost iertarea păcatelor noastre, nu judecarea faptelor noastre; scopul celei de a doua va fi nu iertarea greșelilor noastre, ci judecarea noastră.

Despre prima Hristos a zis: „am venit ca să mântuiesc lumea, nu s'o judec“, iar despre a doua: „Când va veni Fiul Omului în slava Tatălui Său, va pune oile la dreapta și caprele la stânga. Și vor merge unii la viața vecinică iar alții la pedeapsă vecinică. (Matei 25 31, 32,.... 64) Dar, să nu credem că prima venire n'a fost conformă cu principiile justiției. Cum? Înainte ca ea să aibă loc, au fost: legea naturală, profeții, legea scrisă, nu învățământul doctrinal, făgăduințe, minuni, un mare număr de pedepse și mii de alte mijloace, potrivite pentru a îndrepta pe păcătoși. Și trebuia să se ceară socoteală de toate aceste ajutoare, dar Domnul, în mila Sa, departe de a lucra ca judecător aspru, nu a arătat decât milă. Dacă ar fi lucrat ca judecător aspru, apoi toți oamenii ar fi fost nimicți „fiindcă toți au păcătuț și sunt lipsiți de mărirea lui Dumnezeu. (Rom. 3. 23). Vedeți cum strălucește milostivirea fără măsură a lui Dumnezeu?.

„Cel care crede în Fiul nu se osândește, iar cel ce nu crede a și fost osândit (Ioan 3, 18). Dacă acum n'a venit să judece lumea, — timpul prezent nu este deci timpul judecății — atunci, cum cel care nu crede a și fost osândit? Mântuitorul vorbește astfel, fie pentru că necredința învierșunată este o adevărată pedeapsă — căci este o pedeapsă foarte gravă să fii cufundat în întunec — fie pentru că anunță viitorul. Necredinciosul este ca și ucigașul, pe care crima îl condamnă înainte chiar ca judecătorul să rostească sentința. În acest sens, Adam a murit chiar din ziua când a mâncat din fructul oprit; în mod efectiv, sentința divină era astfel concepută: „În ziua în care veți mânca din acest fruct, veți muri (Gen. 2, 17). Și totuși Adam a trăit încă mult timp.

Cum a putut să moară? (în ce mod?). Din cauza sentinței, care l-a lovit și pentru că moartea sa era deacum în natura lucrurilor. Oricine cade sub lovitura unei legi, care dă pedepse corporale, este sortit pedepsei. Dacă nu o suportă în fapt, totuși, sentința îl constrânge. Fiindcă aceste cuvinte: „Nu am venit să judec lumea“ ar fi putut să ducă la credința în nepedepsirea păcatului, prin urmare să favorizeze neglijența, Hristos înlătură acest pericol, adăugând: „Cel ce crede, a și fost osândit“.

Momentul judecății supreme nefiind încă sunat, Mântuitorul caută să ne emoționeze prin frica de judecată și prin perspectiva pedepsei ce ne amenință. În tot cazul, este din partea Domnului un act de mare milostivire, dându-ne pe Fiul Unic și de a nu ne pedepsi deodată, ca păcătoșii și necredincioșii să aibă timp să ispășească păcatele lor. „Cel ce crede în Fiul nu este judecat“. Cel ce crede, nu cel care examinează nesocotit; cel care crede, nu cel care cercetează fără întrerupere. Ce se întâmplă dacă viața credinciosului nu este curată, dacă faptele sale nu sunt bune? Nu este dintre adevărații credincioși, zice Pavel, că acești oameni „spun tare că știu pe Dumnezeu, dar cu faptele lor îl tăgăduiesc“. (Tit. 1, 16).

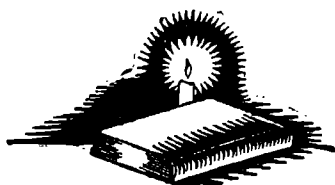
Nu acesta va fi însă motivul judecății lor; din cauza crimelor lor, ei sunt mai aspru pedepsiți; în ce privește necredința, nu vor fi pedepsiți; fiindcă au crezut.

Vedeți cum Mântuitorul revine la înfricoșatele subiecte cu cari a început? Încă dela început, a zis: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. (Ioan 3, 5). Acum, el conchide în acești termeni: „Cel ce nu crede în Fiul a și fost osândit“. Ca și cum ar fi zis: Să nu credeți că această întârziere asigură nepedepsirea păcatului și scutirea de pocăință. Cel ce nu va crede, va avea aceeași soartă cu osândiții și pedepsiții. Ci, iată judecata: lumina a venit în lume și oamenii au preferat întunecul, în locul luminei. Voiți să știți temeiul chinului lor? Pentru că n'au vrut să renunțe la întunec și să vină la lumină.

Felul cum vorbește Hristos, ia necredincioșilor orice umbră de scuză. Dacă aș fi venit să le cer socoteală de faptele lor și să-i pedepsesc, ar fi putut să zică: Iată pentru ce am rămas în urmă noi! Însă, am venit acum, pentru a-i scoate din întunec și a-i aduce la lumină. Cum să-ți fie milă de oamenii cari nu vor să părăsească întunecul pentru lumină? Cu drept cuvânt, ce reproșuri nu ni se pot adresa? N'au fost încărcăți de binefaceri? Și totuși, merg departe de noi. În altă parte, Domnul îi muștră: „De n'aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; acum, însă n'au cuvânt de îndreptare pentru păcatul lor. De nu ași fi făcut între ei, lucruri, pe cari nimeni altul nu le-a mai făcut, păcat nu ar avea; ei totuși, după ce le-au văzut, m'au urit și pe mine și pe Tatăl meu. M'au urit în zadar (Ioan 15, 22, 24). Cel care rămâne în întunec, pentru că îi lipsește lumina, va putea căpăta iertare; însă, cel care, arătându-i-se lumina, renunță să iasă din obscuritatea sa, unul ca acesta dovedește îndărătnicia voinței sale perverse.

(va urma)

Pr. IORDACHE PASCU
Bis. Sf. D-tru Colentina

CUM VEDE UN COLEG INVĂȚĂTOR CATEHIZAREA COPIILOR ÎN ȘCOALA PRIMARĂ DE CĂTRE PREOȚI¹⁾

CEVA DESPRE RELIGIE

Școala — mai ales în timpul prezent — purcede cu hotărâre la înlăptuirea unei opere din cele mai necesare neamului nostru, exercitându-și influența permanentă în spirit integralist, educând viitoarele generații din punct de vedere moral, intelectual, fizic și național. Constatarea că soliditatea și prosperarea unui neam e în funcție mai întâiu de sentimente de virtute și dreptate sădite prin educație în sufletul fiilor săi și prin desvoltarea la maximum a facultăților morale din individ — materialul căzând pe al doilea plan — ne impune nouă de a da mai multă atenție educației morale în școală.

La baza educației morale stă învățământul religios, despre a cărui valoare educativă e convins orice om, dar felul cum se predă în școala primară, nu numai că nu duce la scopul urmărit, prin introducerea obiectului ca disciplină de învățământ din cl. I-a, dar e dăunător psihicește elevului.

Suntem într'un cerc de realități, de adevăruri, cari nu sunt de natură a ne bucura, de a ne face cinste și căutând a le ocoli, am face adevărată crimă, ținând seamă că efectele — în domeniul educației — nu se văd imediat, ci după zeci de ani, când nimic nu mai e de făcut și, demascând răul la timpul potrivit, o facem cu nădejdea că cei ce și-au luat sarcina educației religioase a tineretului, pe viitor, vor pune suflet din sufletul lor în munca nobile de plivire și modelare a sufletului omului de mâine.

Cortina voiu trage-o cu toată puterea și pe neașteptate, cei vizați, mai pe urmă, având vremea de a-și controla conștiința. Va lua poziție o armată de preoți-propunători, însă îmi voiu susține spusele prin observările chiar ale șefilor bisericești — de va fi nevoie.

Prin legea din 1932 — pentru a avea un rezultat sigur pe teren religios — se încredințează educația religioasă preoților, având în vedere forța morală de care dispun ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ, competența de a interpreta just Sf. Scriptură și apoi fiind exemple vii de bună purtare, religiozitate, milă creștină etc...

Nici că se putea o mai fericită alegere, dar iată că nu am ajuns la rezultatele așteptate și de vom călători pe drumul apucat, numai bine nu ne va fi...

Opinia publică este nemulțumită; de peste tot se desprind unele și aceleași observațiuni: biserica nu mai radiază lumina învățăturilor sfinte — dovadă: sectele religioase cari cu fiecare zi cuceresc noi terenuri —, copiii noștri cresc fără a mai avea înrădăcinată în suflet credința vie în Dumnezeu, respect față de sacrificiul Fiului lui Dumnezeu, drept urmare vedem copii ce-șiucid părinții, frați ce se omoară pentru o bucată de pământ, atacuri banditești organizate și executate de tineri adolescenți, ireverență față de bătrâni și alte multe fapte de asemenea manieră. Vinovați sunt așa de mulți, încât e foarte greu a identifica pe cel ce are cea mai mare parte de vină.

Familia preocupată de stări materiale și în cele mai multe cazuri nepregătită, nu poate să desăvârșească creșterea copilului; societatea influențează mai mult în rău sufletul copilului prin spectacolul de stradă, literatură, artă etc..., inițiativa particulară — care în alte țări a dat mult ajutor în toate direcțiile — la noi aproape e inexistentă, biserica îi ține prea puțin aproape de sine, preotul în zilele de sărbătoare, odată cu terminarea slujbei impusă, are iluzia că-i este conștiința împăcată îndeplinindu-și datoria și în modul acesta toți se îndepărtează cu credința că nu-i este datoria de a face mai mult...

Și privirile tuturor se îndreaptă spre școală! Aci — în școală — trebuie să se insuflă încrederea în Dumnezeu, iubirea de aproapele și mai ales iubirea care este temelia credinței creștine, respectul de creațiunea lui Dumnezeu căci, respectând «opera mâinilor Lui», respectăm pe Dumnezeu, în lume văzând lucrarea Sa și iubindu-o, implicit iubim pe Creatorul ei.

Preoții trebuie să țină seamă că pe lângă datoria orelor de clasă sunt misionari, dăltuitori în suflete năpădite de buruiana necredinței, îndrumători, prin învățătura sfântă, a poporului și că aci, în școală, au de lucru cu sufletele plâpânde și primitive a Evangheliei lui Hristos,

1. Publicat în „Voința Școlii“ din Bucovina.

au interlocutori pe copiii iubiți așa de mult de Mântuitorul.

În școală, la orele de religie, să trezim sentimentul creștin de iubire din care izvorăsc faptele altruiste, să formăm suflete creștinești, nu să îngrămădim cunoștințe fără un folos real. Nu materia terminată și textul buchisit de frica vergii, ci cultivarea religiozității și moralității în cel mai înalt grad.

Suntem în măsură să spunem pe față cele constatate la fața locului, nu cu gândul de a polemiza cu cineva și nici cu intenția de a supăra pe cineva, căci este interesul nostru și al națiunii în slujba căreia suntem puși, de a asculta nu numai pe cei ce sunt de părerea noastră, ci și pe aceia cari spunându-ne adevărul sub o formă ce nu ne convine, ne ajută a ne debarasa de unele greșeli și dacă pe această cale ne spunem nemulțumirea, o facem dintr'un imbold moral ce nu ne îngăduie a face altfel...

La orice materie de învățământ scoatem — când se poate — o învățătură morală, pe care mai apoi, în diferite împrejurări, provocăm pe copii a o traduce în faptă, dar ora specială care coordonează preocupările morale ale celorlalte materii de învățământ și în care sufletul îmbrățișază întreaga operă a lui Dumnezeu, intuitiv, simțind atotputernicia, atotștiința și bunătatea desăvârșită a Tatălui Ceresc — atribute ce trebuiesc dezvoltate la maximum posibil în ființa făcută după asemănarea Creatorului, este ora de religie.

Acum copii sunt siliți de preoții-propunători, să memoreze zeci de versete, să spună, cuvânt cu cuvânt, zisele evangheliștilor sau apostolilor, să cunoască exact toate parabolele, indiferent dacă învățătura sfântă e înțeleasă de copil, ca și cum școala primară ar fi o școală de apologeti. Temeiurile credinței nu vor putea fi asimilate cu pretenție de durabilitate de către copii în vârstă de 10—14 ani, așa cum se crede. Da, din respect față de sfinți, trebuie să nu se falsifice spusele lor, dar acele cărți cu rugăciuni — pe lângă manualul de clasă — puse în mâna școlarului și al căror conținut memorat de frica legendarului «Sf. Nicolae», nu-i vor folosi, ci deșteaptă mai degrabă aversiunea pentru acest obiect.

Martirajul primilor creștini, primit cu seninătate sufletească la gândul apropierii de Dumnezeu, faptele creștinești ale apostolilor puși în slujba răspândirii cuvântului divin, învățăturile

Mântuitorului încoronate cu jertfirea ființei Sale pentru mântuirea omenirii, sunt izvoarele curate din care sufletul poate să-și tragă hrana izbăvitoare de păcat, materialul în fapte prin care putem omori egoismul și animalul din om. Prin firul conducător de aici plecat, ducem la umanizarea vieții copilului; principiile creștine teoretic învățate, să le aplicăm în viață: ajutoarea aproapelui, mila etc.

Aci nu vom ajunge niciodată prin memorizarea bucăților religioase, ele ne servesc numai să simțim Divinitatea, să trăim cu sufletul alături de Hristos și ucenicii Săi din fragedă copilărie, astfel crescând odată cu fizicul și deprinderea moral-religioasă, care înăscută ca instinct în individ și apoi cultivat, ajunge o putere spirituală de neînving, iar încrederea căpătată în Dumnezeu din convingerea afectivă în copilărie, rațională mai târziu, va zădărnici strădania colportorilor sectanți de a-și mai câștiga prozeliți din masa creștină-ortodoxă.

Să facem în timpul școlărității pe copil să simtă religia, sufletul lui nevinovat să vibreze sub emoția provocată de învățătura adevărilor bisericesti.

Anchetele făcute în școala secundară — în special — au dus la următorul rezultat: educația religioasă e neglijată atât în familie, cât și în școală. Prima ar mai fi scuizabilă, cea de-a doua sub niciun motiv.

Elevii anchetați nu reprezintă un număr oarecare, ci o generație ce se ridică fără respectul față de Dumnezeu și creația Sa, lumea văzută și nevăzută.

Vinovații de seamă, pe lângă familie, sunt cei chemați să exercite educația religioasă și acuzația o privim din două puncte de vedere: 1. Preoții-propunători (în majoritate) teoretic vor fi cunoscând normele de predare ale unei lecții de religie, stabilite în conformitate cu evoluția sufletească a copilului, dar practic nici pe departe; 2. Cauza doua, care este și cea mai mare nenorocire: lipsa de entuziasm și conștiințozitate în exercitarea misiunii de educator moral-religios.

Pentru înlăturarea primei cauze e de dorit ca Sf. Lor să mai răpească din libertatea fără limită de cari se bucură și odată pe lună, la cercurile culturale învățătoarești, să ia parte cu toată dragostea. Pe lângă unele scăderi, cercurile noastre au și părți bune și cu toată convingerea spunem că și Sf. Lor vor avea foarte multe de învățat...

Pentru a doua cauză: control mai des din partea organelor superioare bisericești, inopinat și făcut cu mai multă seriozitate. Exemplu avem la organele noastre învățătoarești.

Cel puțin cu începerea noului an școlar — să nu ne mai refugiem în trecut — preoții să arate cu fapte entuziasmul cu care ar fi trebuit să primească modificarea legii, care le-a dat posibilitatea să facă o strânsă legătură prin școală între familie și biserica vie, dinamică, crescând pe enoriași din fragedă copilărie în sentimentul dragostei față de Dumnezeu și aproapele.

Când poporul rus și spaniol și-au pierdut credința în Dumnezeu, atunci au început luptele între frați și cei dintâi și cei mai mulți cari au suferit, au fost preoții cari nu s'au așezat din convingere la lucru în slujba lui Dumnezeu și a Patriei.

Noroc că poporul românesc e prin excelență religios și conservativ, dar să luăm aminte că din umbră mâini misterioase, sub protecția sfintei democrații, și în numele ei, se întind într'o încreștare nebunească împinse de gânduri necurate.

Să fim păzitori mai atenți la porțile sufletului național, e lozinca zilei...

Sunt îndemnuri curate pornite nu din capul unui tânăr înfierbântat de idei singularizatoare, ci sunt constatări și ale altor — mulți de altfel — tineri și bătrâni români, uniți «într'un gând și o simțire» spre triumful binelui ce-l dorim înrădăcinat pe veci «Dela Nistru până la Tisa, din Hotin și până la Mare».

PETRE GH. GIUREA
inv. Păltinosa, C.-Lung

UN PASTOR MODEL

de Preot GR. PETROV, traducere din rusește de
EPISCOPUL NICODEM, Mitropolitul Moldovei.

Intocmirea Parohiei.

Trecuse doi ani. Părintele Ioan Pusnicu muncea fără preget. Cu toate astea, spor mare nu se vedea. Poporul era prea împotmolit. Oricât trăgea părintele Ioan, poporul numai se clătina, și tot pe loc rămânea, ca și mai înainte. Câteodată se părea chiar, că n'are să iasă nimic din toată strădania părintelui Ioan. În asemenea cazuri soția îl încuraja:

— Nu te descuraja, nu cădea cu duhul. Îngăduie, lasă să-și facă și vremea treaba ei. Oamenii au trăit sute de ani în întunec, și tot în întunec au lucrat și s'au deprins cu întunecul. Tu ai adus lumină și ai văzut câte încurcături sunt pretutindenea. Incepi să descurci lucrurile, și poporul numai încrețește din sprâncene, cearcă să vadă lumina ce-l supără la ochi, și nu-ți ajută ție la lucru. Ce-i de făcut? Să lași

timp poporului să se deprindă cu lumina, să se privească împrejur. Oamenii își vor veni în fire, se vor apuca ei înșiși să deslege nodurile pe cari singuri le-au înodat în viața lor trecută.

Părintele Ioan așteaptă. Așteaptă și de lucrat nu conteni.

Se întâmplă o nenorocire. Într'o noapte întunecoasă de toamnă, se prădă biserica. Asta se petrecu în ajunul unei sărbători. Hoții luară banii, Evanghelia de pe sf. masă, ferecată în argint, candelile și sfintele vase tot de argint. Cu mare greu se putură strânge niște candelile și niște sfinte vase vechi pentru slujbă. Poporul era turburat. Sfânta liturghie o săvârși părintele Ioan, și după slujbă eși din altar și ținu o predică.

— Ziua de astăzi este o zi neobicinuită pentru noi, și tot neobicinuită va fi și cuvântarea ce am să vă rostesc eu astăzi aici, — începu părintele

SĂ DUCEM PE COPII LA ȘCOALĂ

SFINȚII PĂRINȚI

de Sf. Ioan Gură de Aur

„Este de prisos să vă mai sfătuesc să fiți atenți în timpul sfintei slujbe, căci toate cele ce văd sunt o mărturie a râvnei sufletului vostru și a atenției voastre. Trebuie, însă, să vă spun și să vă sfătuesc să continuați să aveți această râvnă și să dați dovadă de ea nu numai aici în biserică, ci și când sunteți acasă: bărbatul să vorbească cu femeia lui despre cele ce a auzit aici, tatăl cu copilul său; unul să spună ce a înțeles, iar celălalt să ceară lămuriri celorlalți de cele ce n'a înțeles, astfel ca toți să aibă cel mai

frumos câștig din mergerea la biserică și din discuțiile asupra celor ce s'au vorbit în biserică.

Să nu spună nimeni: Nu trebuie să plictisim pe copii cu astfel de ocupații. Nu, căci nu numai că trebuie să se ocupe cu astfel de lucruri, ci mai mult să-i deprindem să aibă râvnă și dragoste numai în astfel de ocupații. Aceste cuvinte vi le spun nu ca să vă cruț slăbiciunile voastre, nici ca să nu mai lăsați pe copii ca să se ducă la școală, și nici ca să vă răpesc pe voi dela îndatoririle voastre obștești. Ci vă cer ca să dați Stă-

Ioan. — Vouă vă e cunoscută nenorocirea ce ni s'a întâmplat nouă tuturor. Un om rău a prădat biserica, a furat și puținele lucruri prețioase, ce împodobeau biserica noastră. S'a lăcomit omul și la cea din urmă moștenire a noastră așa zicând. A luat săracului până și crucița dela gât. De bună seamă, tare grea trebuie să fi fost viața lui și multă amărăciune trebuie să fi suferit el, de s'a hotărât să se apuce de o așa faptă rea. Și ce simte el oare acum în sufletul său? Și dacă nu simte nimic, dacă n'are monstrare de cuget, atunci cu atât mai grozav pentru el. Hai, fraților și surorilor să ne rugăm pentru el, pentru ca Domnul cu mâna Sa cea atotputernică să potolească răutatea și împetrirea inimii aceluia făcător de rele, care ne-a nedreptățit pe noi. Poporul era în nedumerire.

— Cum vine asta? ziceau sătenii și sătencele. Un hoț a prădat biserica asta, și noi tot în această biserică să ne rugăm pentru dânsul. La dreptul vorbind, în împrejurarea asta ar trebui să găsim hoțul și să-i rupem oasele, iar părintele se roagă pentru el. Ciudat lucru. Și așa, fără să

priceapă pe preot, poporul se împrăstie pe la casele lui. După liturghie veni la părintele Ioan un moșier vecin, bătrânul Paulin Alexandrescu. Paulin era un om foarte interesant. Om cu o cultură întinsă și cu priviri filosofice largi, el iubea și pe oameni, și lumea cu o iubire religioasă. Cu iubire desmierda pe orice copilăș întâlnea în cale, cu iubire netezia pe spinare vaca, calul și tot dobitocul. Cu iubire uda florile și iarba și punea proptele pomilor slabi.

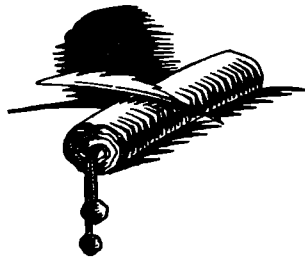
— Toate-s a lui Dumnezeu. Pe toate-i pecetea lui Dumnezeu. In toate-i suflarea lui Dumnezeu. Toate vorbesc de Dumnezeu, de înțelepciunea Lui, zicea adesea cu iubire Paulin Alexandrescu.

La moșia sa el trăia numai singur cu soția, cu Natalia Alexandrescu, o bătrână dragălașe și minunată. De altminterlea rar când erau ei numai amândoi. La dânsii totdeauna trebuia să fie câte-un musafir. Și Paulin vecinic făcea filosofie, iar Natalia, cum zicea el soției sale, strângea tineretul împrejurul pianului și dădea concerte intime familiare. Paulin adesea zicea:

pânului nostru al tuturor, o singură zi din cele șapte zile ale săptămânii. Oare nu este un lucru nebunesc, ca noi să poruncim servitorilor noștri să lucreze pentru noi tot timpul, dar noi, servitorii lui Dumnezeu, să nu dăm stăpânului nostru nici cel mai mic timp liber pe care îl avem? Slujba dumnezeiască, care se săvârșește la biserică, nu aduce nici un câștig lui Dumnezeu — El în adevăr nu are nevoie de nimic — ci numai nouă, căci a fost pusă spre folosul nostru. Când duceți pe copiii voștri la teatru, nu spuneți că nu se pot duce pentru că au de învățat sau pentru că au altceva asemănător de făcut. Dar când este vorba să-i duceți la biserică, de unde trebuie să câștige și să adune ceva din cele duhovnicești, atunci voi numiți aceasta o pierdere de vreme. Și oare nu mâniați pe Dumnezeu, când vă ocupați cu toate celelalte lucruri și le dați tot timpul vostru și când socotiți că este un lucru plictisitor și o pierdere de vreme să puneți pe copiii voștri să se îndeltnicească cu cele ale lui Dumnezeu?

Nu așa, fraților, nu așa. Mai cu seamă copilăria are nevoie să audă astfel de învățături. Cele spuse se depun mai cu ușurință în sufletul copiilor, pentru că sufletul lor este fraged, iar învățăturile auzite se imprimă în mintea lor întocmai ca o pecete în ceară. Pe de altă parte, viața copiilor acum începe să se îndrepteze spre bine sau spre rău. Cine depărtează pe copil dela rău chiar dela început, dela primii săi pași în viață, acela îl călăuzește pe calea cea bună și întărește binele în sufletul lui, ca o obișnuință naturală. Un asemenea copil nu se întoarce cu ușurință și de bună voie către rău, deoarece această obișnuință îl atrage spre săvârșirea faptelor bune. Un astfel de copil va fi mai de prețuit decât un bătrân și foarte folositor în treburile obștești, pentru că chiar din copilărie a dat dovadă de seriozitatea celor bătrâni“.

din grecește de D. FECIORU
(Dumineca ortodoxă)

— Cuvinte reci, nu din inimă isvorite, spunem noi destule, ele au cutropit cu totul viața noastră. Noi din pricina lor nu ne mai vedem unul pe altul, nu mai auzim glasul sufletului. Oamenii de aproape se înțeleg unul pe altul fără cuvinte, iar cei ce-s departe unul de altul nici prin mii de cuvinte nu se pot pricepe. Trebuie să ne apropiem mai tare de oameni, să intrăm în sufletul lor, și să le îngăduim și lor să se apropie de noi.

Paulin de mult urmăria cu ochiul său pătrunzător pe părintele Ioan și astăzi după predica sa despre hoțul ce prădase biserica, hotări să se apropie mai bine de el.

— Sfinția voastră să nu vă supărați pe un moșneag ca mine, zise el către părintele Ioan, — eu am să vorbesc de-a dreptul. De mult trăesc eu pe lumea asta și multe am văzut, dar astfel de minute luminoase ca astăzi, rar mi s'a întâmplat să am până acum. Rugăciunea sfinției voastre, ridicată la cer pentru un tâlhar, e adevărată simfonie pentru suflet, dar ca să poți pricepe, trebuie să ai ureche muzicală în sufletul tău. Po-

poreni sfinției voastre n'au ajuns încă la asta și astăzi ei sunt turburați; iar crășmarul, de bună seamă prietenul sfinției voastre îl vedeam tare agitat în mijlocul mulțimei.

Paulin a mai venit pela părintele Ioan, și apoi l-a luat și pe el și pe soția sa la dânsul. Au stat mult de vorbă împreună și aflând că părintelui Ioan îi plac cărțile bune, îl duse în biblioteca sa:

— Iaca, o aveți la îndemână când veți vrea, zise el către părintele Ioan, arătându-i biblioteca. Voi fi tare vesel când cărțile mele își vor găsi cetitor. Cartea în raft e ban mort, iar cartea ce trece dela cetitor la cetitor e procent frumos la ban. Sfinția voastră să nu uitați cărțile. Ele sunt mai trebuincioase sfinției voastre decât oricui în sat. Aduceți-vă aminte de cuvintele apostolului Pavel, care zice: «Eu m'am ostenit mai mult decât ceilalți apostoli, sau, mai bine, nu eu, ci darul lui Dumnezeu, care este în mine». Pentru ce darul lui Dumnezeu în apostolul Pavel s'a arătat mai puternic decât în ceilalți apostoli? Pentru că în sufletul apostolului Pavel erau mai multe strune, cari puteau fi atinse. În ele,

C Â N T Ă R E Ț I I B I S E R I C E Ș T I

Sunt ajutătorii de slujbă ai preoților. Se știe că mai toată slujba bisericească este în așa mod întocmită de sfinții scriitori, încât prezența cântărețului e cerută la fiecare pas.

Cu toate acestea, din pricini vinovate sau binecuvântate, am văzut unii preoții, cari se feresc să fie însoțți la unele slujbe de către cântăreți. Alții dintr'un calcul blestemat au interesul personal de a pripăși în jurul lor elemente nepregătite și fără drepturi legale, care, fie că ajută conștiincios la treburi gospodărești, fie că nu-și cer dreptul osteneții după cuvîntă, fie că umplu golurile unor cântăreți buni și zeloși, nu aduc decât pagubă sufletului poporenilor. Se știe de când e lumea că omul sfințește locul. În cazul „colivarilor, negustorilor, hoților, lacomilor sau mormoitorilor“, după cum sunt înfierăți de lume unii cântăreți cu părți omenești slabe, problema prestigiului lor se îngreuiază foarte mult.

Totuși în această tristă situațiune nu mai putem sta. Preotul este dator să-și îndrumeze colaboratorul cu toată atențiunea cuvenită și să lupte pentru menținerea demnității lui. Pentru că un cântăreț luminat și evlavios, căruia poporeni îi destăinue ca civil, multe lumini sau întunecimi din munca pe teren, aduce un mare ajutor preotului. El poate ridica demnitatea preotului după cum deasemenea o poate înjosi. Nici odată însă un cântăreț conștiincios și virtuos nu-și va terfeli strana lui sfântă.

Cunosc de aproape râvna și munca neobosită a D-lui I. Popescu Pasărea de a ridica prestigiul cântăreților de strană, cari au dat și dau roade îmbucurătoare în unele colțuri de țară.

Cunoaștem deasemenea inițiativa laudabilă a Inalt Prea Sfințitului nostru Patriarh de a se întemeia Academia de Muzică Religioasă și de a se da o nouă organizare școlilor de cântăreți

pe lângă credință adâncă în Hristos, pe lângă devotamentul său la lucrul lui Dumnezeu, mai era o știință întinsă și-o minte luminoasă. Negreșit, se poate cânta și numai pe-o strună, dar numai cântecelele cele mai simple; pentru a obține însă sunete și acorduri complete, e nevoie de mai multe strune.

Părintele Ioan și soția sa se întoarseră dela Paulin cu sufletul înaripat.

— În capul meu, Viorică, s'au născut gânduri și planuri noi, zicea Pusnicu. Ce nu se poate face! Ah! Doamne, ce nu se poate face! Ce bine-i de trăit! Ce lucru minunat e viața!

Soția îl asculta și-l strângea puternic de mână, și părintele Ioan simțea cum această strângere îi făcea brațul încă și mai puternic, și adăuga în el dorința de-a munci.

În Duminică, când veni din nou rândul părintelui Ioan, avu de făcut două cununii. După liturghie el vorbi oamenilor despre căsătorie.

— Căsătoria e un lucru mare, sfânt. Două suflete se topește în unul, două vieți se leagă pentru vecie. Se pune începutul unei familii, se na-

ște un neam nou. Multă bucurie aduce căsătoria celor ce se iubesc, dar și grea încercare și grije le pune ea. Se cer multe puteri sufletești. Oamenii însă sunt tineri, slabi, necercați. Oamenii nu vă sunt străini. Ei au crescut între voi. Între voi s'au rugat. Între voi s'au și îndrăgit. Să ne rugăm pentru ei, ca Dumnezeu să blagoslovească calea vieții lor în căsătorie cu pace, cu dragoste și cu fericire; din obștea noastră trec ei în căsătorie, cu toată obștea noastră să și blagoslovim calea lor cea nouă.

Acest îndemn îl pricepu poporul, și rugăciunea pentru noii căsătoriți mișcă pe toți.

În altă Duminică, fiind la rând părintele Ioan, vorbi de un bolnav. Bolnavul era Maxim Rusu. Acesta fusese un om rău, bețiv, hoț și niciodată nu-și îndeplinise datoriile lui de om și de sătean. Acum el se bolnăvise rău și de vreo trei luni se chinuia în boala sa.

— Frați creștini, zise părintele Ioan. Noi cu toții suntem dintr'o parohie, ne rugăm într'o biserică, ne împărtășim cu Hristos dintr'un potir: Noi suntem o singură familie. Și suntem o

bisericești din toată țara, în vederea recrutării celor mai valoroase elemente.

În adevăr, lumea de astăzi, cu simțul muzical dezvoltat prin audițiile alese de la Radio sau Operă, impune imperios cântărețului de strună să fie un *artist desăvârșit*, care să scormonească comorile de aur ale cântării clasice bisericicești și să le pună în valoare, afirmând specificul unei melodii cu inspirație religioasă. După reflexiunea mea a sosit vremea ca Statul Român să se îngrijească de situația unui cântăreț bisericesc întocmai ca și de situația unui artist de teatru sau de operă. *Astăzi este o crimă să consideri pe artistul sufletului cetățenilor ca pe un simplu pomanagiu, colivar sau cel mai înjosit slujbaş al țării*. Repet: este o crimă:

a) Pentru că acest artist desprețuit îndeplinește în Statul Român rolul de reprezentant spiritual al poporului: el se închină la strună ca să-i arate cum și când să se închine lui Dumnezeu, el cântă la strună, ca să-l imiteze poporul, cerând, mulțumind și preamărind pe Dumnezeu;

b) Pentru că acest artist nerăsplătit este îndrumătorul canonic, moral și misionar al tuturor credincioșilor, cel mai apropiat, cel mai indicat, cel mai căutat în lipsa preotului, care este ocupat cu slujba în sf. altar.

c) Într'un cuvânt, pentru că el este colaboratorul și auxiliarul nelipsit al preotului în Biserică și afară de Biserică.

Nu e multă vreme de când o guvernare în Statul Român, inspirată din șoapte și calcule

străine de sângele și de duhul nostru românesc și creștinesc, încercase să văduvească strâna Bisericii de un cântăreț. Dacă principiul prindea ființă, nu mai era prea departe totala înlăturare a acestor slujbași urgisiți pe nedrept. Reacțiunea însă pașnică, demnă și documentată a paralizat această tentativă diabolică, la vreme.

În Biserica noastră ortodoxă avem o generație de preoți tineri, energici, luminați, virtuoși și activi. Este de dorit ca la fiecare biserică să avem și câte un academician de muzică religioasă, cu condițiunea de a fi recompensat, după titlu și merit.

Sunt informat că avem astăzi câțiva academicieni cu râvnă de a munci, dar nu sunt atrași la bisericile de țară. Mai stărue încă în mintea unora ideea nenorocită că a fi cântăreț bisericesc este, dacă nu o degradare, cel puțin o înjosire. În concluzie, întru cât mai toată slujba Bisericii noastre este cântată, adică avem nevoie imperioasă de cântăreți buni, pentru atingerea idealului urmărit de mine în articolul de față, îmi iau îndăgăduința să fac următoarele propuneri:

a) Cântărețul să nu lipsească delă nicio slujbă bisericască arătată de tipic.

b) Să fie instruit de preotul respectiv, nu pentru a fi servitorul casei particulare, ci al Casei Domnului, deci un slujbaş cu demnitate și cu viață deosebită, care să impună prin ținuta creștină, celorlalți oameni din jurul său.

c) Să fie examinat de preot, cu privire la cântările mai grele din sărbătoarea următoare, să

singură familie nu numai între pereții bisericii, ci și în viață. Bucuria unuia trebuie să fie bucurie pentru toți, iar întristarea unora, trebuie să fie întristare pentru toți. De se bolnăvește cineva în familie, cei sănătoși grijesc de el, se roagă pentru dânsul. Dar în familia noastră, în poporul nostru zace greu Maxim Rusu. Cine-a fost la dânsul? Cine l-a cercetat? Vorbit-ați careva cu dânsul? Mângâiați-l-ați?

Nenorocirea asta se poate întâmpla fiecăruia din noi, și grea-i de suferit, și încă și mai grea când ești singur. Să ne rugăm dar cu toții pentru fratele nostru bolnav, pentru Maxim Rusu! Să înălțăm aici în biserică rugăciuni către Dumnezeu pentru el, și apoi să ne ivim și în casa lui cu dragoste, cu mângâiere frățească.

Poporul ascultă cu lacrimi în ochi și după ce isprăvi părintele Ioan de vorbit, s'auzi prin biserică:

— Mulțumim, părinte, mulțumim!

Paulin, după liturghie, sărută pe părintele Ioan.

— Mulțumesc, scumpul meu. Iaca, acesta-i a-

devăratul început de viață în parohie, iar nu cum se face de obicei la noi: se scriu articole, se tipăresc cărți, se fac cercetări istorice despre parohie și altele. Se vorbește de însemnătatea socială și de stat a parohiei, și nu iese nimic. Rezultă că parohia poate să fie numai atunci, când este la ce sau la cine veni, când este un suflet viu, care chiamă, și acest suflet este sufletul păstorului. Atuncea toate se fac simplu și singure de sine. Iacă așa cum se face acum aicea la voi. Să vă ajute Dumnezeu!

Intrară apoi acasă la părintele Ioan, și se puse de ceai. Paulin plecă capul și zise cam cu jenă:

— Să mă iertați, părinte, că am să vă fac o rugămintă; să nu mă mâhniți pe mine, bătrânul, prin refuz, ci mângâiați-mă primind. Sfinția Voastră, părinte Ioane, ați spus odinioară, că parohia nu-i decât o familie mare și că noi toți trebuie să facă toate obștește. E bine când oamenii pot da cu dragoste altuia ce pot. Eu însă nu socot asta o iubire desăvârșită. Pentru mine e puțin, când oamenii ajută altuia numai ușor.

cetească liniștit, în prealabil, tipicul, slujba orânduită și în deosebi apostolul, făcând o interpretare generală a ideilor predicate din strană, sub forma atrăgătoare a melodiei bisericești populare. Sau în cazul cel mai fericit să facă o repetiție, care edifică chiar pe cel mai bun muzicant.

d) Cântărețul trebuie să știe în orice moment al slujbei ce rol are, care este sensul răspunsurilor lui, ce este chemat să înfățișeze poporului din strana lui, să cunoască amănunțit temeiurile biblice și tradiționale ale oricărui serviciu săvârșit în văzul lumii, deci să aibă cu el toată armătura Bisericii, pentru a răspunde corect la toate întrebările poporenilor sau ale vrăjmașilor ascunși și declarați ai credinței străbune.

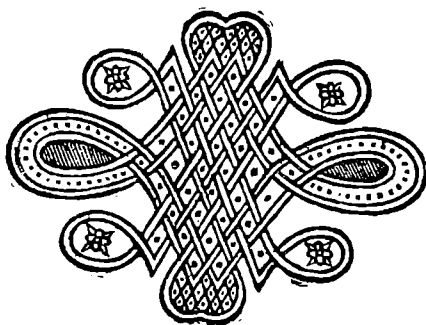
e) Cântărețul în strană să-și însușească simțul auto-critic și să-și controleze printr'o obișnuință orice atitudine se cuvine să păstreze, pentru a fi

în armonie cu ideile bisericești, exprimate de cântări.

f) În ce privește mecanismul și arta cântării, cântărețul este obligat să țină totdeauna în seamă timpul, nuanța, accentul, respirația, variațiunea glasului, gradația și tonica fundamentală pe care brodează preotul ecteniile respective.

g) În fiecare sărbătoare este de dorit să aleagă cântările cele mai frumoase—clasice—și pe toate glasurile folosite în Biserică, în scopul de a se face o variație în strană și a se înlătura monotonia. Am respectat cadrul principal căci personalitățile sunt prea cunoscute și noi nu vrem să supărăm sau să surpăm „bruma de bine“, ci s'o desăvârșim.

Pr. MIHAIL STĂNESCU
T.-Măgurele.

Eu cer, ca omul bun tot așa de ușor, fără umbră de jenă să-și primească la nevoie cele trebuincioase; așa cum copiii primesc dela tata, cum femeea primește dela bărbat, cum fratele primește dela frate, cum membrii primesc dela familia iubitoare, cum prietenii adevărați primesc dela prieteni. După mine iubirea adevărată, creștinească și frățească nu e numai în puțința de-a primi. Și eu vă rog, părinte Ioan, să-mi arătați o astfel de iubire. Dăruiți-mi o astfel de iubire.

Eu cu Natalița mea suntem doi bătrâni. Avem toate cu îndestulare, mai mult decât ne trebuie. Iar voi sunteți doi tineri. Ba încă v'a dat Dumnezeu și-un copilaș. Vă trebuie ba una ba alta. Vă vin la casă și săraci, cari cer pomană. Ce-i de făcut? Inchipuiți-vă acum că sfinția voastră sunteți fiul meu, iar eu tatăl sfinției voastre. Ce veți face sfinția voastră în caz de lipsă? La cine veți alerga? Negreșit, la mine și în asta nu va fi nimic de mirare. Ba ar fi de mirare dacă n'ar fi așa. Dați-mi deci voe să vă trimit câte ceva pentru gospodărie: doi-trei saci de

făină, zarzavaturi, grăunțe și altele. Vă rog să nu mă jigniți prin a refuza; dovediți-mi că sfinția voastră nu numai vorbiți despre caracterul obșteșc al parohiei, ci și în fapt îl recunoașteți.

Paulin se rugă așa de stăruitor și glasul lui era așa de înduioșetor, încât părintele Ioan pricepu lămurit cine cui la drept vorbind, face îndatorire. Invoiala fu dată și bătrânul se bucură.

— Vă mulțumesc, foarte vă mulțumesc, zise el.

— Dar știți una? apucă din nou vesel Paulin.

Noi acum am deslegat împreună simplu și lămurit una din cele mai grele și mai încurcate chestiuni, chestiunea despre întreținerea clerului. Chestiunea asta ca un buboi infecțios, otrăvește misiunea pastorală. Plata pentru slujbe, plata pentru împărțășire, e lucru greu. Pentru aceste lucruri e greu, neîndemână și de dat, și de luat. Și fără asta ce-i de făcut? Păstorul nu știe și nu poate să facă nimic altceva. El trebuie să fie cu totul dedat la grija turmei.

(Va urma)

C R O N I C A I N T E R N A

MISIONARE

Manifestația religioasă din com. Cioflăceni-Ilfov.

Duminică 19 Sept. la ora 10 dim., s'a sfințit biserica ridicată cu banii enoriașilor și ajutorul prefecturii jud. Ilfov, în comuna Cioflăceni.

Slujba religioasă a fost oficiată de Prea Sf. Sa Arhiepiscopul Irineu Mihălcescu, înconjurat de un sobor de 14 preoți în cap cu protopopul județului Ilfov, Teodor Rădulescu.

Serviciul divin a început la ora 8 dimineața și a continuat până la ora 12.

Răspunsurile au fost date de cântărețele mănăstirii Țigănești în frunte cu cuvioasa maică Veniamina Călinescu, sub conducerea superioarei mănăstirii, maica Leonida Manoliu.

La această serbare religioasă, pe lângă enoriașii comunei Cioflăceni, au luat parte locuitorii comunelor și satelor învecinate: Tâncăbești, Isvoranu, Ghermănești, Balotești, Căciulați, etc. precum și multe persoane din București, printre care d. Aurel Solacolu, prefectul județului; Bosnief Paraschivescu, fost președinte al consiliului județean; N. Popescu Zorica, fost prefect; Traian Costache, șeful vămii Obor; profesor Gh. Vișoiu; av. M. Accarliu; Gh. Lăcătușu, primarul comunei Tâncăbești; protopop T. Rădulescu, diaconul patriarhiei, Firmilian Marin; preot Constantinescu, parohul bisericii Bărbătescu, București; preot Miloș Clincianu, paroh al bisericii Tunari; profesor Stănescu, care a pictat biserica; preot Gh. Dimitriu, parohia Turbați; preot Niculae Sachelarie, pensionar; preot I. Băncilă, Tâncăbești; preot I. Fulger, Ciolpani; preot P. Georgescu Gruiu; preot I. Georgescu-Dobroești; preot Aurelian Arjoca, m-rea Țigănești; preot D. Rădulescu, Căciulați; preot Victor Popescu, Creața Leșile; preot C.

Crețeanu, parohul bisericii Cioflăceni; preot I. Bucur, Vărăști, și alții.

După terminarea serviciului religios, Prea Sf. Sa Arhiepiscopul Irineu Mihălcescu a ținut o frumoasă predică, arătând rolul religiei și al bisericii în viața unui popor.

D. Bosnief Paraschivescu a subliniat rolul preponderent pe care l-a avut biserica ortodoxă atât în vechiul regat, cât și în Transilvania, pentru conservarea și dezvoltarea simțământului național.

„Facem zid puternic în jurul bisericii, care va fi și în viitor scutul puternic al unității naționale“.

D-sa propune să se trimită o telegramă omagială Sanctității Sale Patriarhului Miron al României.

Au mai vorbit: Preotul Constantin Crețeanu, parohul bisericii Cioflăceni, care a arătat lupta ce a dus și greutățile ce a întâmpinat până la înfăptuirea acestei mari opere. Aduce mulțumiri tuturor donatorilor și în special prefecturii de Ilfov, cu al cărei concurs a putut ridica biserica.

Maiorul Sachelarie Alexandrescu a elogiat sforțările celor ce au contribuit la ridicarea acestui frumos locaș de închinăciune.

D. N. Popescu-Zorica, fost prefect al jud. Ilfov, declară că se simte fericit că opera începută de d-sa a fost continuată cu atâta succes de perfecții cari l-au urmat.

Seria cuvântărilor a încheiat-o Sf. Sa preot protopop Teodor Rădulescu, care mulțumește tuturor donatorilor și scoate în evidență sforțările, depuse de cei doi preoți, actualul și fostul paroh, pentru a se înfăptui această măreață operă.

În aplauzele asistenței, d. Bosnief Paraschivescu a dat citire următoarei telegrame adresată I. P. S. S. Patriarhului României:

„Enoriașii comunei Cioflăceni și sătenii din comunele învecinate cu întreaga asistență, adunați pentru sfințirea bisericii din Cioflăceni, pătruși de înaltul respect ce se datorește bisericii noastre naționale și păstorului ei suprem, vă roagă să primiți toată admirația și devotamentul, în această zi de mare înălțare sufletească, fiind alături de Sanctitatea Voastră necondiționat, pentru triumful neamului nostru și al bisericii ortodoxe“.

Congresul adventiștilor de ziua 7-a

(închinătorii șâmbetei)

de T. P. PĂCESCU
Efor al Bisericii ortodoxe

Timp de 4 zile în șir, marea sală evreiască, *Barașeum*, din București, a răsunit de rugăciunile, cuvântările și protestele creștinilor din țară, închinători, ca și evreii, ai Sâmbetei.

Origina iudaică a acestei secte religioase americane se demască pe sine fără să vrea și fără alt argument.

Un predicator american, unul englez și altul elvețian au ținut să ia parte activă la congresul adventiștilor din «Oltenia și Muntenia de vest», adică al țăranilor români, foști până ieri creștini ortodocși.

Obârșia acestor predicatori, — de fapt controlori și îndrumători ai mișcării adventiste din țara noastră, — arată drumul urmat de numita sectă din America până în România.

Oaspeții aceștia interesați ne fac cinstea a pune alături România de Madagascar, pământuri în care propaganda adventistă are atâtea succese.

Numai că în Madagascar sunt negri păgâni, închinători la feteși și la soare, în timp ce la noi sunt creștini de origină apostolică.

Li se par acestor aventurieri internaționali religioși că și sătenii noștri, cari cinstesc sfinții, icoanele și crucea ar fi tot un fel de feteși, închinători la lucruri deșarte.

O îndrăzneală și o insultă mai mare ca aceasta pentru biserica ortodoxă română, nici că se poate.

Adventismul prinde în țările protestante. În țările catolice nu se lipește — iar la noi face mari spărturi în sufletul ortodox al românismului.

Ușurința cu care țăranii noștri cad în mreaja adventismului este o problemă de psihologie religioasă și socială și de criză pedagogică-creștină pe care nu o putem desvolta în aceste rânduri.

De asemenea nu este aici nici locul să desfășurăm mijloacele de apărare față de această epidemie religioasă, venită ca din senin pe capul bietului nostru popor ortodox.

Dela războiul cel mare al lumii până astăzi adventiștii — câțiva la număr — s'au înmulțit, îmbogățit și organizat în țara noastră ca o adevărată armată, cu comandanți, cu arme de

luptă spirituală: cărți, broșuri, misionari, tipografii.

Ei au împărțit țara în conferințe, au un stat major central — în București — strada Labirint nr. 116.

Ei desfășoară, cu plan și metodă, o activitate misionară, de convertirea credincioșilor ortodocși la credința adventistă, la credința în ziua Sâmbetei, la fel cu evreii, prin îndepărtarea a tot ceace este taină bisericească, ierarhie, cult al sfinților, cinstire de icoane, cruci, tradiție, datini populare religioase, cult al morților, cu un cuvânt toată comoara de tradiții a sufletului religios al poporului nostru.

Și le merge minunat de bine propagandiștilor adventiști.

Numai în Muntenia de vest și Oltenia numărul caselor lor de rugăciuni se ridică la 141.

Singuri au spus-o în congres că în ultimii doi ani au pescuit aproape 4000 de credincioși ortodocși săteni români.

Ei aruncau pretutindeni năvodul în marea fără stăpân a conștiinței ortodocse, când într'o bună zi se pomeniră că ministerul cultelor — revizuiind unele decizii de mai înainte: 24.536/1928 și 114.119/933 a pus capăt abuzului pe care-l făceau toți sectanții cu principiul libertății conștiinței și al libertății religioase, prevăzute în art. 22 din Constituția țării.

În Aprilie 1937, prin Decizia ministerială nr. 4.781 se desvoltă aplicarea art. 24 din legea cultelor, care se ocupă de asociațiile (sectele) religioase. Pe deoparte tâlcuind art. 22 din Constituție, reglementează funcționarea asociațiilor religioase recunoscute, pe de altă parte ia măsuri împotriva asociațiilor religioase interzise.

Decizia nr. 4.781/1937, verifică situația confesională a fiecărui pretins sectant. Dacă o găsește conformă cu legile țării, îl încadrează pe sectant în acelaș sistem de protecție ca pe oricare alt cetățean aparținând ori cărui cult istoric.

În al doilea rând Decizia 4.781 din 1937, verifică situația ori cărei adunări locale sectante autorizate, impunându-i pentru obținerea unei noi recunoașteri, o serie de măsuri, la care ministerul are drept după art. 24 din legea cultelor și care măsuri nu sunt decât aplicarea art. 22 din Constituție.

În deosebi se interzice sectanților religioși, așa cum se interzice oricărui cult din țară, orice propagandă misionară printre credincioșii altor

culte, prin viu grai, prin cărți scrise și împrăștiate prin colportori-propagandiști.

Sectanții și-au dat imediat seama, căci, fără o propagandă misionară prozelitistică, n'ar fi ajuns unde sunt azi — numeroși, bogați, îndrăzneți — și că în viitor, fără această propagandă ei se asfixiază și dispar.

De aci lupta tuturor sectanților împotriva Deciziei ministeriale nr. 4.781/1937.

Eri am avut congresul baptiștilor cu reprezentanți din ambele Americi, din Anglia, Franța, Elveția și țările din sud-estul european.

Azi congresul unei părți din adventiști; în alte localități se țin congrese asemănătoare.

Ca și baptiștii, adventiștii au organizat congresele așa fel ca să fie de față cât mai mulți credincioși, pe de o parte să se laude față de inspectorii streinătății de care depind și în numele cărora lucrează ca misionari în țara noastră, pe de altă parte să facă impresie în opinia publică, atât cu numărul cât și cu organizația și devotamentul credincioșilor lor.

Tot congresul s'a redus la un atac viguros împotriva Deciziei nr. 4.781/1937. Ei declară pe față că nu se vor supune prevederilor deciziei. Afirmă că au atacat-o în contencios.

La adăpostul acestor amenințări cer guvernului să retragă pe cale grațioasă adică de bună voie decizia nr. 4.781/937, cu alte cuvinte să rămână în vigoare decizia anterioară 114.119/1933, la adăpostul căreia numărul lor a crescut cu miile.

Se vede din cele desbătute la congresul adventist din zilele trecute că adventiștii au declarat războiu ministerului cultelor pe tărâmul interpretării art. 22 din Constituție și al aplicării art. 24 din legea cultelor.

Aplicarea deciziei va întâmpina o rezistență pasivă, adică nu vor înainta ministerului, în termenul fixat, datele care li se cer pentru verificarea situației profesionale a fiecărui credincios sectant și pentru reînnoirea autorizațiilor de funcționare a adunărilor locale (comunități, asociații locale).

Atacul îl vor da în fața curților de apel, la contenciosul administrativ, unde se spune că vor angaja pe cei mai mari juriști.

Adventiștii speră că odată ce lupta lor se va fi terminat cu succes — vor fi liberi să reia propaganda misionară de prozelitism religios, adică să convertească la adventism toată creștinătatea ortodoxă română.

Înțelesul art. 22 din Constituție este destul de clar, dar adventiștilor nu le convine acest înțeles.

Constituția garantează fiecărui cetățean libertatea conștiinței sale religioase, adică fiecare cetățean este liber să aleagă ori-care credință a ori-cărui cult — sau să nu aparțină nici unui cult.

Prin libertatea conștiinței se mai înțelege și dreptul pe care-l are fiecare cetățean de a nu fi lezat prin propaganda religioasă a altuia, pungrindu-i prin critici credința și cultul lui — și ademenindu-l prin sugestii la o altă credință.

Exercițiul cultului în public, în colectivitate, creiază situații și raporturi juridice în stat care se reglementează prin legea cultelor. Legea cultelor asigură controlul din partea statului și o armonie interconfesională față de toate cultele din țară.

Acest rol îl îndeplinește, față de asociațiile religioase, deciziile ministeriale, date pe tema art. 24 din legea cultelor. Consiliul de inspectorii și-a făcut la timp datoria.

Ministerul cultelor va ști să-și apere deciziile sale.

(Pagina Bisericii «Universul»)

Pelerinajul Frăției Patriarhul Miron La Mănăstirea Ciorogârla

Cu prilejul hramului Mănăstirii Ciorogârla, Frăția Patriarhul Miron a făcut și anul acesta un pelerinaj la mănăstirea aceasta, la care au luat parte nu numai membrii ei din București, ci și mulți dintre membrii filialelor sale din Județul Ilfov, reprezentate în număr destul de impunător. Astfel au fost reprezentate filialele: Clinceni, Ordureanu, Domnești, Cornetu, Bolintinu din Deal, Chiajna, Ciutați, Țegheș, Cațichea, Novaci, Copăceni, Ciorogârla, — precum și din satele Mihăilești și Epurești, Jud. Vlaşca.

Încă din ajunul sârbătoarei au sosit la mănăstire mai mult de 1000 de credincioși, cari au asistat la serviciul Vecerniei și al Utreniei, oficiat de un sobor de preoți și diaconi, compus din: Protos. Teofil Ionescu, Pr. Const. Becuț, parohul mănăstirii, Pr. M. Rădulescu, Pr. Anghel Tudor, deservenți ai mănăstirii, Diacon Al. Misirlu, dela mănăstire și Diacon Gh. Nițoiu din București. A urmat apoi cântarea prohodului Adormirii Maicii Domnului, în patru cete, apoi ocolirea celor trei biserici, în cântări.

A doua zi — Duminică 15 August — după citirea Acatistului, s'a oficiat Sfânta Liturghie de acelaș sobor de preoți și diaconi, răspunsurile fiind date alternativ de maicile și surorile din mănăstire și de credincioșii frăției, cari sosiseră în număr și mai mare decât în ajun—conduși de frații: C. Stănescu și Aurel Bădulescu.

Predica zilei a fost rostită de către fratele Toma Culcea, misionar eparhial, care a vorbit despre viața Maicii Domnului și minunile săvârșite la adormirea ei, arătând și învățăturile practice pentru mame și fiice, care reies din acest model de viață a Sfintei Fecioare.

A urmat apoi un parastas pentru decedatele Agatia Cristescu, fostă stareță a mănăstirei, Teodosia Buturga schimonahie, ambele membre donatoare ale frăției, precum și pentru toți membrii decedați ai acestei frății, în timp de 11 ani dela înființare.

La amiazi toți participanții au luat masa în curtea mănăstirii, pe iarbă, după care au cântat imne religioase, învățând unii dela alții cântări noi.

La ora trei s'a ținut o ședință pe malul pârâului Ciorogârla, într'un crâng. Ședința s'a deschis cu rugăciunea „Cu noi este Dumnezeu“ cântată de toată asistența. Apoi filialele din Mihăilești și Epurești au executat diferite cântări, sub conducerea soarelui Ecaterina Țârlea, care a rostit și o scurtă cuvântare.

Au predicat după aceea: Preotul Marin Rădulescu, care-și arată mulțumirea că vede adunați la această mănăstire cu prilejul hramului, atâta mulțime de creștini hotărâți să trăiască o adevărată viață creștinească. Preotul Gh. Teodorescu dela parohia Chiajna, care a arătat că metodele pe care această frăție le întrebuițează pentru adâncirea sentimentului religios și lupta contra sectelor, sunt din cele mai bune. D-l C. Stănescu, teolog, vorbește despre educația creștină și felul cum trebuie ea făcută atât copiilor, cât și creștinilor în vârstă, fiind isvorită din predica Mântuitorului și din scrierile Sfinților Părinți.

Urmează apoi predica misionarului Toma Culcea, care mustră pe aceia cari încă nu au înțeles suficient cum trebuie să trăiască viața creștină și cum să se recreieze duhovnicește într'o astfel de zi, care trebuie să rămână o piatră de hotar în activitatea frăției. Dă diverse pilde și le analizează, îndemnând la o lucrare creștinească cât mai temeinică. Mai vorbesc apoi: Părintele Anghel Tudor, care în numele preoților dela mănăstire și al maicilor și surorilor, mulțumește de vizita făcută de membrii frăției, precum și alți frați.

Părintele Teofil își exprimă deasemenea satis-

facția de felul cum a decurs această adunare creștinească și mulțumește maicii starețe, Sofia Petrescu și întregului personal al mănăstirei de primirea făcută. Asemenea și tuturor participanților la acest pelerinaj. După aceasta se închide frumoasa ședință, printr'o rugăciune.

Vizitele I. P. S. Mitropolit al Varșoviei. Vizite din afară

I. P. S. Mitropolit Dionisie al Varșoviei, care este oaspetele I. P. S. Patriarh Miron Cristea, a avut eri dimineață o întrevedere cu înaltul ierarh al Bisericii noastre.

În acest timp, P. S. episcop Sava de Grodno și arhimandrit Teofan cari îl însoțesc pe ierarhul polon, conduși de d. Dudu, secretarul I. P. S. Patriarh, au făcut o vizită la legația polonă, unde au fost primiți de d. conte Poninski, însărcinatul de afaceri al Poloniei.

Vizita la Ministerul Cultelor.

Însoțiți și de contele Poninski, oaspeții au făcut apoi o vizită la ministerul cultelor, unde au fost primiți de pr. Petre Partenie, secretarul general al ministerului, d-nii Stancu Brădișteanu, directorul cultelor, Stancu, Russo, Cruțescu, Răureanu, etc.

Pr. secretar general *Petre Partenie* a mulțumit ierarhilor polonezi, în numele d-lui ministru al cultelor, pentru vizita ce o fac la minister și a arătat că în felul acesta, prin vizitele reciproce ale personalităților de seamă aparținând celor două popoare, polon și român, se strâng tot mai mult legăturile intelectuale și spirituale. Ministerul, de acord cu biserica ortodoxă și cu guvernul, înțelege să aprofundeze această problemă, cu aceleași sentimente ca și guvernul polon. Incheind, C. Sa a subliniat rolul contelui Poninski, însărcinatul de afaceri al Poloniei, în întărirea relațiilor de prietenie polono-române.

P. S. episcop *Sava* a mulțumit părintelui secretar general pentru cuvintele rostite, exprimându-și deosebita satisfacție pentru primirea ce li s'a făcut pretutindeni, în țara noastră, unde a întâlnit numai cuvinte frumoase pentru biserica ortodoxă a statului polon.

Însoțiți și de Pr. Partenie, oaspeții au vizitat apoi muzeul de artă religioasă, interesându-se în special de vechea pictură religioasă.

P. S. episcop Sava a anunțat că va comunica și I. P. S. Dionisie impresiuni despre cele văzute, fiind sigur că I. P. S. Sa, care este un deaproape cercetător al acestor probleme și profesor de arheologie creștină la facultatea de teologie ortodoxă din Varșovia, va căuta să vadă aceste vechi picturi religioase.

Recepția dela școala ortodoxă.

La ora 12 jum., d-na Alexandrina Cantacuzino a dat o recepție în cinstea ierarhilor polonezi, la școala-internat a soc. ortodoxe a femeilor române.

Preoții Florescu, Ioan Bucur, Victor Popescu și diaconii Lavru și Moiescu au oficiat un Te-deum în capela școlii.

Răspunsurile au fost date de corul elevelor școlii ortodoxe internat, sub conducerea d-nei Cucu.

Pr. Victor Popescu a rostit apoi o cuvântare în care a arătat necesitatea înfrățirii tineretului polon cu cel român.

D-na Alexandrina Cantacuzino, președinta soc. ortodoxe, a rostit următoarele: Mare și ne-spūsă mângâiere este pentru noi, umilii slujitori ai bisericii noastre de a primi vizita I. P. S. Voastre, cari ne aduceți binecuvântări și sunteți solii unui popor cu care am colaborat dealungul veacurilor.

Societatea ortodoxă națională a femeilor române vă este profund recunoscătoare pentru onoarea ce-i faceți venind în această casă de educație care are drept deviză: credință și patrie.

Nu fără emoție noi salutăm respectuos în eminențele voastre Polonia, care a fost totdeauna un exemplu de înalte virtuți civice, pe care le-a sintetizat așa de nobil mareșalul Pilsudski.

Vizita de astăzi va rămâne întipărită în inimile noastre.

Omagiu veneratului părite al bisericii, P. S. Mitropolit Dionisie și eminenților Săi insoțitori.

Eleva *Cireșica Davidescu*, din cl. VII-a, a mulțumit în limba polonă, în frumoase cuvinte, I. P. S. mitropolit al Poloniei, pentru vizita pe care o face școlii și a cerut binecuvântarea I. P. S. Sale.

I. P. S. mitropolit *Dionisie* a mulțumit soc. ortodoxe a femeilor române pentru frumoasele cuvinte cu cari a fost întâmpinat. Mă bucur că I. P. S. Patriarh a luat sub ocrotirea sa această

instituție — a continuat I. P. S. Dionisie — și cred că credința pe care o sădiți în sufletele tinere ale acestor eleve va da la timp roade. Și rodul credinței și al dragostei creștine nu poate fi decât pacea, adusă pe pământ de Mântuitorul Hristos.

Eu voi duce tineretului ortodox din Polonia, salutul vostru frățesc și voi spune că am găsit aici o școală în care se lucrează după duhul învățaturii creștine.

Dau binecuvântarea mea conducătorilor, profesorilor și elevelor și mă rog lui Dumnezeu să vă ajute în lucrul acesta bun ca să puteți înfăptui unirea prin credință și pacea prin dragostea creștină.

Cuvântarea d-nei Alexandrina Cantacuzino.

D-na Alexandrina Cantacuzino a arătat că sărbătorind pe reprezentanții bisericii ortodoxe din Polonia, se întăresc legăturile spirituale între noi și nobilul popor polonez, a cărui lozincă este, ca și a noastră, jertfire și iubire de patrie.

În ceasurile acestea frământate, nădejdea noastră este Biserica și slujitorii săi din Sf. Sinod, cari singuri ne pot salva din păcate și din dureri. I. P. S. Patriarhul nostru Miron, prin înțeleaptă păstorie a înălțat Biserica națională, care astăzi are cinstea de a fi capul bisericilor ortodoxe, grație prestigiului ce i-a adus.

Adresându-se chiriarhilor polonezi d-sa a spus: În clipele petrecute în instituția noastră ați putut cunoaște fugitiv sufletul femeii române, păzitoare a căminului, a tăriei morale și a demnității familiei și a statului. Incomparabilă cetățeană, ea a stat întotdeauna în slujba Bisericii și a Țării. Ortodoxismul a fost citadela spirituală în care a trăit acest popor, păstrându-și tradițiile, credința, limba și specificul etnic.

Vizita P. S. V. ne amintește de un întreg trecut în care istoria dvs. se împletește cu a noastră, prin nenumărate legături de rudenie.

Societatea ortodoxă e o operă de apărare națională prin educație. Ea are ramificații în diverse domenii: are 9 licee, cu 36.000 eleve; 28 școli materne cu 3.000 copii; 4 școli industriale pentru 300 eleve; 40 comitete județene și 160 comitete locale, pentru cari se fac, în total, cheltueli de 230 mii lei, strânși din donații și subscripții, stimulate de credință. Pentru aceasta trebuie să mulțumim clerului, în frunte cu veneratul nostru Patriarh, care a știut să polarizeze energiile noastre.

După ce a rugat pe d. conte Poninski să transmită omagii d-nei mareșal Pilsudski și d-nei Moscinski, d-sa a încheiat: Să trăiască Polonia, exemplu de civism și de curaj moral.

D-na Cantacuzino a anunțat apoi că, prin intermediul Sf. noastre Patriarhii, pune la dispoziția I. P. S. Mitropolit Dionisie patru burse pentru eleve poloneze care să urmeze școala la Institutul internat al soc. ortodoxe.

I. P. S. *Dionisie* a mulțumit pentru acest frumos gest, care va contribui la întărirea legăturilor dintre tineretul român și cel polon.

P. S. episcop *Sava* a mulțumit pentru frumoasele cuvinte rostite la adresa Bisericii ortodoxe poloneze și a Poloniei.

După ce a vorbit reverendul Mascall, ridicând paharul în sănătatea I. P. S. Patriarh și a poporului român, d. conte *Poninski*, însărcinatul de afaceri al Poloniei a subliniat activitatea d-nei Cantacuzino și a ridicat paharul pentru înfrățirea polono-română.

Dineul delalegația Poloniei.

Seara, a fost la legația polonă, un dineu dat de însărcinatul de afaceri, contele Poninski.

Au luat parte I. P. S. S. Patriarh Miron, I.P.S. S. mitropolitul Dionisie al Poloniei, d-nii miniștri Nistor și Costinescu, I. P. S. S. mitropolitul Visarion al Bucovinei, foștii miniștri Periețeanu, Manoilescu și Pangal, Mitilineu, Sergiu Dumitriu, ministru plenip. Paraschivescu, Pr. Parthenie, secretarul general al ministerului cultelor; PP. SS. arhieriei Irineu și Veniamin, episcopul polonez Sava, arhimandriții Teofan și Efrem, pr. Moraitachiris, delegatul patriarhiei de la Constantinopol, Brădișteanu, director la ministerul cultelor, colonel Ulea, din partea palatului regal și membrii legației poloneze.

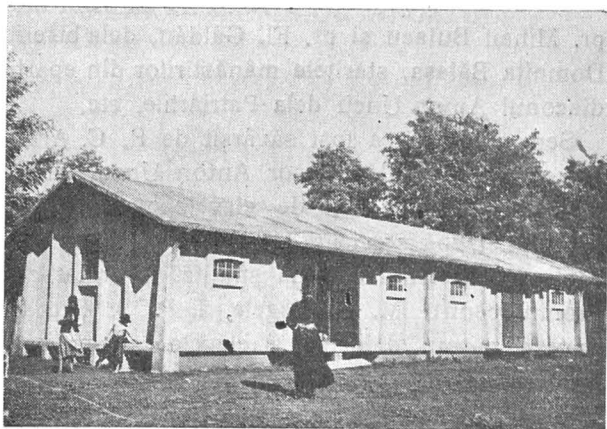
În timpul dineului, a rostit o cuvântare I. P. S. *Patriarhul Miron*, care a subliniat importanța vizitei mitropolitului ortodox al Poloniei, pentru strângerea legăturilor între amândouă Bisericile și pentru întărirea prieteniei româno-polone, și a mulțumit guvernului și clerului român pentru primirea ce i-au făcut.

A vorbit apoi însărcinatul de afaceri al Poloniei, contele *Poninski*, care a mulțumit I. P. S. Patriarh Miron, în numele guvernului polonez, pentru primirea ce s'a făcut ierarhilor polonezi. Mai departe, a subliniat uniunea morală și spirituală dintre cele două țări aliate și amice, cari vor contribui la răspândirea civilizației în această parte a Europei. A închinat pentru M. S. Regele Carol II și pentru președintele Poloniei.

După dineu, a fost o recepție, la care au luat parte mai mulți episcopi, clerul român, în număr foarte mare, membrii Sinodului, ministrul Angliei, colonel Dombrowschi, comandantul regimentului de gardă călare, general Manu, general Papazoglu, membrii legațiilor iugoslave, bulgare, etc.

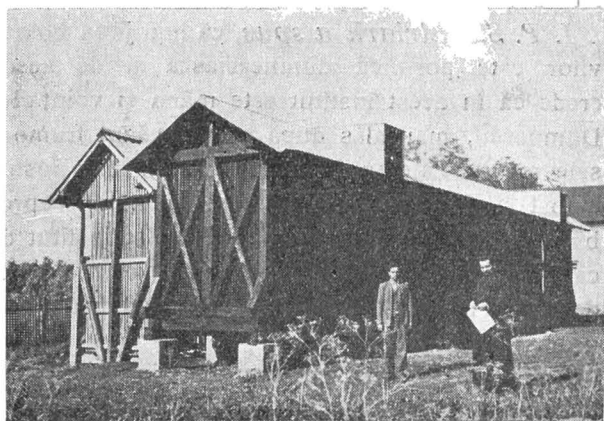
GOSPODĂREȘTI

La moșia mitropoliei din Răsmirești-Vlașca, I. P. Sf. Patriarh Miron a adaus și un întravilan de 3 pogoane, primit în dar dela proprietara fostei moșii de câteva mii ha. expropriate în întregime. Intravilanul l-a îngrădit cu gard de uluci și sârmă. Pe el este o casă cu 5 încăperi, de zid, magazin, întreg din beton și grajd.

Magazinul de bucate dela Răsmirești absolut tot de beton armat.

Publicăm aci magazinul de bucate, întreg din beton armat: temelia, pereții, acoperișul. El a fost reparat. În zilele acestea s'a clădit din nou un **pătul** din bârne solide de stejar, așezate pe stâlpi de beton, cu șipci dese de brad și înveliș de tinichea albă. Are 2 despărțăminte.

Pătulul nou dela Răsmirești pentru păpușoi,

INFORMAȚII

DESCHIDERA NOULUI AN ȘCOLAR

La institutul de caritate al călugărițelor ortodoxe

In prezența I. P. S. Patriarh Miron

Ieri dimineață s'a făcut cu deosebită solemnitate, deschiderea cursurilor noului an școlar la institutul de caritate al călugărițelor ortodoxe române, înființat anul trecut în Capitală de ministerul apărării naționale și ministerul sănătății publice, în înțelegere cu Sf. Patriarhie.

Au asistat: I. P. S. Patriarh Miron, d. general inspector C. Ilescu, doamne din înalta societate, popul profesoral și administrativ al școlii, arhim. Efrem Enăcescu, exarhul mănăstirilor, consilierii culturali ai Sf. Patriarhii: pr. Aurel Crăciunescu, pr. Mihail Bulacu și pr. Fl. Gâldău, dela biserica Domnița Bălașa, starițele mănăstirilor din eparhie diaconul Anton Uncu dela Patriarhie, etc.

Serviciul divin a fost săvârșit de P. C. Arhim. Efrem și diaconul profesor Anton Uncu, iar răs-punsurile au fost date de elevele-surori ale institutului. După serviciul religios, I. P. S. Patriarh, a stropit asistența cu apă sfințită. A urmat poli-hroniu pentru M. S. Regele, I. P. S. Patriarh, guvern, corpul didactic, și elevele școlii, corul întonând „Mulți ani trăiască”.

Au vorbit apoi: P. C. arhimandrit Efrem pen-tru monahismul ortodox român, care prin bol-nițele și averile mănăstirești de odinioară a dat naștere spitalelor de azi.

D. general inspector C. Ilescu a vorbit în nu-mele ministerului apărării naționale arătând in-teres al M. S. Regelui pentru binele armatei și sănătatea poporului nostru. D-sa elogiază apoi înțelegerea d-lor miniștri cari au dat tot sprijinul acestui institut unde se pregătesc elemente devo-tate bolnavilor din spitalele noastre.

I. P. S. Patriarh a spus, că îngrijirea bolna-vilor este poruncă dumnezeiască și de aceea crede că în acest institut este mâna și voința lui Dumnezeu, mai ales după ce am văzut frumoasele rezultate ale anului trecut. Monahismul nostru a fost la datorie oriunde a fost chemat cu apro-barea Bisericii și crede că și în acest institut de caritate va da dovadă de acelaș spirit de jertfă de care a fost însuflețit întotdeauna pentru binele neamului nostru românesc.

Serbarea ia sfârșit cu imnul patriarhal.

Consfătuirea Consilierilor culturali

S'a făcut bun obicei acela de a se întruni din când în când consilierii referenți culturali dela eparhiile din țară la Consiliul central bise-ricesc, spre a chibzui împreună asupra lucrului de importanță primordială pe care au să-l des-fășoare pe terenul cultural-misionar. Aceste cons-fătuiri constituie un mijloc fericit de confruntare a experiențelor făcute în diferitele eparhii, de verificare a metodelor și de fixare a directivelor acțiunii de viitor.

Vorbind, în cuvântarea de deschidere a con-ferinței consilierilor culturali, despre lupta pe care are să o ducă Biserica astăzi pe acest teren, P. S. arhieru Irineu Târgovișteanul, vicarul patri-arhiei, a zugrăvit în cuvinte sugestive rolul de mare răspundere al acestora. „Toți preoții păstori de suflete — a spus P. S. Sa — trebuie să ducă această luptă. Dar consilierii referenți au chemarea mult mai grea de a fi în frunte, comandanți, strategii, care să elaboreze planul de luptă”. Și pentru elaborarea în condiții cât mai bune a a-cestui plan, nimic nu poate fi mai folositor decât astfel de întruniri în stat major, care are posi-bilitatea să privească perspectiva întregului câmp de acțiune.

Discuțiunile temeinice desfășurate în jurul te-melor din ordinea de zi și concluziunile impor-tante ieșite din desbateri, vădesc cu prisosință nu numai utilitatea, dar și necesitatea de a se ține cât mai frecvent astfel de consfătuiri.

S U M A R :

Cuvântarea I. P. S. Patriarh Miron ținută la 26 Septembrie 1937 la adresa I. P. Sf. Arhiepiscop al Varșoviei și Mitropolit al Bisericii ortodoxe din Polonia — Dionisie . *I. P. S. Patriarh Miron*

Omiliile Sf. Ioan Gură-de-Aur la evanghelia după Ioan *Pr. Iordache Pascu*

Cum vede un coleg învățator catehizarea copiilor în școala primară de către preoți *Petre Gh. Giurea*

Un pastor model (Foileton) *Pr. Gr. Petrov*

Să ducem pe copii la biserică traduce din Sf. Ioan Gură-de-Aur *D. Fecioru*
Cântăreții bisericești. *Pr. Mihail Stănescu*

CRONICA INTERNĂ. — Misioare. — Gospodărești. — Informații.